

Didina Constantinescu (1884-19??)

Anarhiva

20 februarie 2025

Alexandrina (Didina) Constantinescu a fost cofondatoarea a Cercului Cultural și de Studii Sociale „Râvna” (1907-1908), precum și a Cercului Libertar (1908-1911). S-a născut în jurul anilor 1883-1884, fiind originară din București. A absolvit două clase profesionale. De profesie era croitoreasă.

Agenții Siguranței care o urmăreau au caracterizat-o pe Didina în notele lor ca fiind „foarte inteligentă”, „foarte îndrăzneată” și o „admiratoare entuziastă a femeilor anarhiste, în special a revoluționarelor din Rusia”. Ea era chiar „sufletul mișcării, încurajându-i și îndemnându-i pe toți”.

Cercul Râvna a luat ființă la puțin timp după revolta țăranilor din 1907, revoltă reprimată cu ajutorul armatei. În acest context, la întâlnirile grupului s-a discutat îndelung de inegalitățile sociale și economice aflate la originea revoltelor, de represiunea din partea statului, dar și de modalitățile de a-i rezista. În discuții s-a conturat, la un moment dat, și ideea acțiunii directe (sau a „propagandei faptului”). Asta dacă e să dăm crezare rapoartelor lui Vasile Dașchevici, un informator care ulterior a și făcut carieră în poliție pe seama acestor denunțuri. Despre presupusele experimente cu explozibili ale grupului de pe câmpurile din jurul Bucureștiului au scris, la vremea lor, și câteva gazete. Toate acestea au rămas însă doar la nivel de zvonuri, luate în răs chiar și de presupușii „conspiratori”, care au susținut că totul fusese o farsă, o modalitate de a testa credulitatea (și bogata imaginație) a agenților de Siguranță.

Didina a fost o susținătoare a sindicalismului revoluționar, promovat în România de figuri ca Iuliu Neagu-Negulescu, cu care membrii cercului au colaborat la publicarea revistei Vremuri Noi, sau Ștefan Gheorghiu, care îi susținea din Câmpina și Ploiești. Sindicalismul revoluționar, infuzat cu idei anarhiste, nu era pe placul liderilor socialiști de atunci, care-l numeau sarcastic „boala franțuzească” (cu referire la sifilis), ceea ce a dat naștere multor dispute în sânul mișcării muncitorești.

Din 1907 până în 1910, Didina a trăit în uniune liberă cu anarhistul Petre Popescu, cei doi formând un fel de „power couple” în mediile politice anarhiste de atunci. Majoritatea întâlnirilor cercului se petreceau la locuința lor, mai ales seara. În timpul zilei, se întâmpla ca tovarășii să se vadă la Cafeneaua Comercială de pe Calea Văcărești, la un ceai sau o bere, dar și acasă la alți anarhiști, atunci când trebuiau discutate noutățile sau alte chestiuni legate de organizare.

Pe lângă greutățile vieții cotidiene, cei doi au trebuit să înfrunte și hărțuielile poliției, ai cărei agenți îi urmăreau la fiecare pas. Petre Popescu nu reușea să-și găsească un loc de muncă, se pare, tot din cauza Siguranței, care contacta angajatorii pentru a-i informa că era un om periculos, un răzvrătit. Din același motiv, Didina s-a refugiat de mai multe ori la mama ei, care locuia în București, sau la un unchi din Constanța, unde a ascuns broșurile și ziarele tipărite de grup. Fiind foarte greu să procure banii necesari pentru tipărire, tovarășii Didinei și ai lui Petre făceau tot posibilul să protejeze materialele de eventualele confiscări din partea autorităților. De altfel, agenții făceau constant presiuni asupra mamei Didinei, sperând să afle informații despre ea și despre Petre Popescu.

Chiar și în aceste împrejurări, Didina nu s-a lăsat descurajată și și-a continuat activitățile politice. Aflată la Constanța, a reușit să distribuie, alături de un alt tovarăș, peste 200 de exemplare din broșura „Citește-mă!”, publicată de Cercul Libertar în 1908. De asemenea, a vizitat orașe precum Turnu Severin și Brăila pentru a întări relațiile existente și pentru a discuta despre publicarea altor materiale revoluționare.

În vara anului 1910, Didina s-a mutat împreună cu Petre Popescu și alți tovarășii la Ploiești, unde și-au găsit și locuri de muncă. Așa a luat ființă filiala locală a Cercului Libertar, care, din păcate, nu a rezistat decât până în ianuarie 1911, când, ca urmare a despărțirii Didinei de Petre Popescu și a plecării acestuia la Constanța, și-a încetat activitatea. În ianuarie 1911, Didina s-a întors la București, iar din acel moment nu mai avem informații despre ea.

Biblioteca Anarhistă

Anarhiva
Didina Constantinescu (1884-19??)
20 februarie 2025

Buletinul Anarhivei 2/2024

ro.theanarchistlibrary.org